

και περίπου όλοι είναι ρουφιάνοι, μαυραγορίτες, ειδικοί της κομπίνας, συνεργάστηκαν με τους Ιταλούς. Οι χαρακτηρισμοί αυτοί δεν κάνουν στον κ. Θεοτοκά καμιά εντύπωση. Ανερέθιστος, τους δέχεται με απάθεια. Δεν βρίσκει γι' αυτούς τίποτε άλλο να πει παρά ότι είναι εκφραστικές "γκάφες" και παραθέτει άλλα κείμενα όπου ο κ. Λεβέκ μιλεί ευνοϊκά για τους Έλληνες. Όταν κάποιος με θώπευσε για να με μπατσώσει ύστερα σκαιοτάτα, όταν κάποιος με θώπευσε μόνο και μόνο για να μην υποπτευθώ αμέσως τον πραγματικό σκοπό του, θα διατηρήσω την ανάμνηση μόνο του μπάτσου. Ζήτημα ευαισθησίας. Οι "Περιοχίτες" - εξαίρω τιμητικά τον κ. Βενέζη - έχουν φαίνεται δική τους ευαισθησία. Είναι τόσο ενθουσιασμένοι, τόσο θαμπωμένοι γιατί ο κ. Λεβέκ τους εισήγαγε, όπως φαντάζονται, στο ξένο κοινό, είναι τόσο ικανοποιημένοι γιατί τιμήθηκε, όπως πιστεύουν, ο εαυτούλης τους, είναι τόσο παραφουσκωμένοι, ώστε ό,τι συμβαίνει έξω από το μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός της ανάδειξής τους (της περισσότερο από προβληματικής αλλά που τη θεωρούν βέβαιη) δεν τους αγγίζει, δεν τους ενδιαφέρει, δεν τους συγκινεί.

[...] Ο κ. Θεοτοκάς - τι σύμπτωση! Το σημειώνω ακριβώς σήμερα και στο θεατρικό μου άρθρο - βρίσκεται σε μια περίοδο γκαφών. Ίσως γι' αυτό να ονόμασε γκάφες και τους χαρακτηρισμούς του κ. Λεβέκ. Έχει παρατηρηθεί ότι η έκφραση συχνά αποκαλύπτει τις παρορμήσεις του υποσυνειδητού. Υποστηρίζει χαμένες υποθέσεις, τον κ. Σιδέρη, τον κ. Λεβέκ... Αν βέβαια ο εαυτός του ήταν άσχετος με τις υποθέσεις αυτές, θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε ότι τον παρακινούν ευγενικοί, ιπποτικοί δονκιχωτισμοί, αλλά τώρα;

Ποιος αντικειμενικός κι αμερόληπτος εξεταστής των κειμένων θα πεισθεί ότι εμείς οι κατήγοροι έχουμε προσωπικά με τον κ. Λεβέκ, ενώ αυτός ο μνητής είναι αγνός κι ανιδιοτελής;

«Γκάφες», *Νέα Εστία*, 15/10/1947, σ. 1274

Διασκεδάζω με τον νεολογισμό της "Περιοχίτες" και θα μου επιτραπεί να θεωρήσω "υπέρογκη" την πονηρή απορία της αν οι δάσκαλοι του Γαλλικού Ινστιτούτου πληρώνονταν από τη δωσίλογη κυβέρνηση του Βισύ, γνωστής ούσης της παθολογικά συντηρητικής πολιτικής και ιδεολογικής της τοποθέτησης, που ισοπεδώνει πρόσωπα και κείμενα.

Και για να ενισχύσω τον σχολιασμό μου για τον συντηρητισμό της Άλκης Θρύλου, αντιγράφω την κρίση της για ένα κείμενο του Σικελιανού, η άποψη του οποίου συνέπιπτε με την πολιτική θέση της Αριστεράς για 'συμφιλίωση':

[...] Αλλά μια έκκληση του κ. Σικελιανού για τη συμφιλίωση δημοσιεύμενη στην εφημερίδα *Ελεύθερη Ελλάδα* και στο περιοδικό *Ελευθερια Γράμματα* (ω Ελευθερία πόσα εγκλήματα διαπράττονται εν ονόματί

